

Ζέττα Μπαρμπαρέσσου

Κεφάλι στο Πάτωμα

(παραμύθι για ενήλικες)

2020

Αθήνα

Η Ζέττα Μπαρμπαρέσσου γεννήθηκε στην Αθήνα. Έχει κάνει σπουδές Μάρκετινγκ και Δημοσίων Σχέσεων καθώς και Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό (Ε.Α.Π.). Διηγήματα και ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και στην ανθολογία *83 Ιστορίες μπονζάι για το Σημείο Μηδέν*. Η συλλογή διηγημάτων της *Ρωμαϊκή Ώχρα και άλλες ιστορίες* εκδόθηκε από τις εκδόσεις *Θράκα* (2018).

Στοιχεία επικοινωνίας
e-mail: zbarbare@gmail.com
τηλ.: 6977 558433

Το έργο με τίτλο *Κεφάλι στο Πάτωμα* της Ζέττας Μπαρμπαρέσσου διατίθεται με την άδεια [Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει προηγουμένως με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

Το Κουνέλι (μεσήλικας, καθωσπρέπει αλλά εξεζητημένο στυλ, λιμοκοντόρος, γλοιώδης)

Ο Ποντικός (απροσδιόριστης ηλικίας, κακομοίρης, χαρακτηριστικά μικροαπατεώνα)

Οι Δίδυμοι Tweedle1 και Tweedle2 (αλληλοσυμπληρούμενες προσωπικότητες, ίσως όχι του ίδιου φύλου, υπερκινητικοί, μορφωμένοι)

Η Κάμπια (σεβάσμια γηραιά κυρία, σοφή, νηφάλια)

Η Δούκισσα (μάλλον ώριμη, εμφάνιση τύπου Drag Queen, δεν πρόκειται για αυθεντική αριστοκράτισσα)

Ο Καπελάς (λαϊκός τύπος, στυλ μάγκια)

Ο Γάτος Τσεσάιρ (μόνο φωνή, με χροιά πολιτικάντη, το κείμενο της ομιλίας του εμπνευσμένο από λόγο του δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου)

Ο Βαλές (νέος, άκαμπος, γραφειοκράτης, όχι ιδιαίτερης ευφυίας)

Το Κορίτσι-Αλίχη (και παιδί και γυναίκα, χαριτωμένη, εύστορη)

Βασίλισσα (μόνο φωνή, χροιά στρίγγλας)

Περίληψη

Οι Περιπέτειες της Αλίχης στη Χώρα των Θαυμάτων δεν ήταν ένα όνειρο της ηρωίδας. Στο τέλος του βιβλίου, το κορίτσι δεν ξύπνησε σ' ένα λιβάδι. Ο Βαλές, αξιωματικός του στρατού των τραπουλόχαρτων, της πήρε το κεφάλι μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου υπακούοντας στην εντολή της Βασίλισσας. Πώς αντιδρούν στη δολοφονία κάποιοι από τους χαρακτήρες που έπλασε ο συγγραφέας Λιούις Κάρολ; Ενώ στη σκηνή κείτεται ακόμα το άψυχο σώμα του κοριτσιού, το Κουνέλι και ο Ποντικός πλησιάζουν στα κρυφά, σχολιάζουν μονολογώντας και φεύγουν. Οι Δίδυμοι Tweedle1 και Tweedle2, απόντες από τη δίκη, προσπαθούν να κατανοήσουν τα γεγονότα. Αποφασίζουν να μιλήσουν με αυτόπτες μάρτυρες, την Κάμπια, τη Δούκισσα, τον Καπελά αλλά και με τον Γάτο του Τσεσάιρ που απέφυγε να παραστεί στο δικαστήριο. Ο Γάτος αφήνει να εννοηθεί ότι το Κουνέλι υποκίνησε τον φόνο του κοριτσιού. Τους συμβουλεύει να απευθυνθούν στον Ποντικό. Ο Ποντικός αναγκάζεται να κάνει αποκαλύψεις για την παιδεραστική συμπεριφορά του Κουνελιού προς την Αλίχη. Οι Δίδυμοι συζητούν την ιδέα μιας γενικής συνέλευσης με σκοπό να κληθεί σε απολογία το Κουνέλι. Εμφανίζεται ο Βαλές και τους ανακοινώνει τις διαταγές της Βασίλισσας. Τότε, η δράση του έργου διακόπτεται απότομα από τους ίδιους του Δίδυμους.

Πρώτη σκηνή : Δεύτε τελευταίον ασπασμόν

Άδειος χώρος με κουρτίνα. Σε μια άκρη της σκηνής κείται το άψυχο σώμα της Αλίκης -μεταξύ παιδικής και εφηβικής ηλικίας- σκεπασμένο από το κεφάλι μέχρι τη μέση. Το φουστάνι της είναι ανασηκωμένο.

Παραδίπλα, σαν παγωμένο και με τα μάτια καρφωμένα πάνω στο πτώμα, στέκεται το Κουνέλι. Το Κουνέλι ξεπαγώνει, τινάζεται και αρχίζει να βηματίζει νευρικά κοντά στο κορίτσι. Αρχίζει να μιλάει. Η φωνή του τρέμει.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Μάλιστα! Το είδαμε κι αυτό.

Ήταν ανάγκη να συμβεί μπροστά στα μάτια μας;

[Στιγμή]

Αχ! Τα πράγματα δεν έρχονται πάντα όπως τα θέλουμε...

[Στιγμή]

Και να πεις ότι δεν της το είχα πει...Της το είχα πει.

Θα το φας κάποια μέρα το κούφιο το κεφαλάκι σου.

Άκου και τους μεγαλύτερους! Κάτι ξέρουμε κι εμείς.

[σιγά σιγά ηρεμεί, πλησιάζει πιο κοντά]

Άμυαλη, χαζοχαρούμενη!

[βηματίζει γύρω γύρω]

Από μυαλό νούλα αλλά από κορμί... κορμάρα, το πουτανάκι.

Κοίτα το, ρε πούστη μου! Ακόμα και τώρα...Κοίτα το!

[σκύβει και κοιτάζει καλύτερα βγάζοντας αναστεναγμούς ευχαρίστησης]

Έτσι μου έρχεται να...

[αρχίζει να χαϊδεύει τον καβάλο του, συνεχίζει να βγάζει ήχους ικανοποίησης]

Έτσι μου έρχεται...

[σταματάει ξαφνικά να χαϊδεύεται και κοιτάζει τριγύρω μήπως τον βλέπει κανείς]

Έ, όχι! Δεν θα μας καυλώνεις... ακόμα και πεθαμένη!

Άι στο διάολο, πια!

[έξαλλος]

Δεν θα μας κάνεις και νεκρόφιλους.

Καριόλα! Ε, καριόλα!

[γυρίζει την πλάτη του αφού πρώτα ρίχνει μια ματιά στο ρολόι τσέπης]

Άργησα, πάλι! Αυτή η πουτάνα φταίει.

[φεύγει]

[Παύση]

Εμφανίζεται το κεφάλι του Ποντικού πίσω από την κουρτίνα. Εποπτεύει για λίγο τον χώρο και μετά βγαίνει ολόκληρος με κινήσεις αργές και μουδιασμένες. Πλησιάζει το πτώμα πατώντας στις μύτες των ποδιών. Κοιτάζει διαρκώς τριγύρω φοβισμένος.

Τρέμει και μυζοκλαίει.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Γαμώ τη λαιμαργία μου, γαμώ ! Τι το ήθελα και βρέθηκα εδώ πέρα;
Άκουσα τη λέξη *τάρτες* ο μαλάκας και μου τρέξανε τα σάλια.

[ασθμαίνοντας]

Ποιος έτλεψε τις τάρτες, ποιος έτλεψε τις τάρτες που έφτιαξε η Βασίλισσα η Κούπα; μουρμουρίζανε όλοι τους, λέω κι εγώ για να πάω να δω, κάτι θα έχει περισσέψει, κανένα ψιχουλάκι μέσα στην κουζίνα αλλά δεν πρόλαβα, τρέχανε όλοι για το δικαστήριο και με σπρώξανε, με παρασύρανε και βρέθηκα απέναντι από την... πώς τη λέγανε να δεις... την άδρα; όχι έδρα, έδρα την είπανε, και μετά... πού να ξεκολλήσω από κει, είχαν ένα τραπέζι μες στη μέση της αίθουσας κι πάνω του μια πιατέλα, να ! Γεμάτη τάρτες!

Μμμμ! Πώς μυρίζανε, θεούλη μου!

Και τις είχαν παρατήσει εκεί πέρα και όλο μπούρου-μπούρου μιλάγανε μεταξύ τους... Οι ηλίθιοι ! Σημασία δεν έδιναν στο ωραίο το φαΐ.

Χορτασμένοι! Έχει λιγδώσει τ' αντεράκι τους ! Τι ανάγκη έχουν αυτοί;

Κι εγώ ο κακομοίρης να στέκομαι ανάμεσα στα πόδια τους, *πού θα πάει θα ξεκουμπιστούν*, έλεγα από μέσα μου, *κάτι θατσιμπήσω πριν τα μαζέψουν...*

[Στιγμή]

Πού να το φανταστώ ότι θα γίνει τέτοιο κακό;

Από τη μια στιγμή στην άλλη έγινε, ρε γαμώτο.

[κλαίει]

Το φάγανε το κορίτσι...

Πώς πετάχτηκε έτσι ο άλλος, ο χάρτινος, ο μαλάκας! Και ...χραπ!

Μια κι έξω της το έκοψε το λαιμουδάκι. Δεν του το' χα του Βαλέ. Για άχρηστους τους πέρναγα όλους αυτούς με τα τραπουλόχαρτα, διακοσμητικούς...Αλλά αυτός... Μωρέ μπράβο! Και γρήγορος στις αντιδράσεις και άσσος στο σπαθί... ο Βαλές...

[Στιγμή]

Κι άρχισε το αίμα να τρέχει ποτάμι, κοκκίνισε το πάτωμα. Από τη μια λαχτάρησα, έμφραγμα κόντεψα να πάθω από την τρομάρα μου κι από την άλλη δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από τον κομμένο λαιμό της μικρής.

Θεέ μου, συχώρα με!

[σταυροκοπιέται]

Δεν ξέρω... μπορεί και να είναι αμαρτία να κοιτάς τον πεθαμένο την ώρα που σπαρταράει και του βγαίνει η ψυχή...

[σταυροκοπιέται ξανά]

Αλλά τι μ' έπιασε, δεν ξέρω... Ήθελα να κοιτάω... Κόλλησα...

Σαν να μου άρεσε, κιόλας...

[Στιγμή]

Έλα, όμως, που με χτύπησε στα ρουθούνια η μυρωδιά του αίματος...

Γαμώ την όσφρησή μου, γαμώ! Τίποτα δεν της ξεφεύγει της μύτης μου!

Όλο σε μπελάδες με βάζει!

Μου ερχόταν να ξεράσω...και την έκανα... με ελαφρά πηδηματάκια.

Δεν με πήραν είδηση. Ευτυχώς!

[πλησιάζει και κοιτάζει από κοντά το πτώμα]

Αηδία, σκέτη αηδία!

[σταυροκοπιέται]

Α, πα πα! Μακριά από μας, τέτοιες συμφορές!

[πιάνει το λαιμό του]

Ευτυχώς, εμένα το κεφαλάκι μου είναι ακόμα στη θέση του!

[οπισθοχωρεί και χώνεται πάλι πίσω από την κουρτίνα]

Σκοτάδι

Δεύτερη σκηνή : Γιν και Γιανγκ

Μπαίνουν οι Δίδυμοι Tweedle1 και Tweedle2 σαν να παρελαύνουν αλλά χοροπηδώντας. Βλέπουν το πτώμα του κοριτσιού. Σοκάρονται.

[δυνατά και με βρετανική προφορά]

T1: Oh! My-

T2: - God!

T1: Oh! My-

T2: -God!

T1: Alice-

T2: -is dead!

T1: Alice-

T2: -is dead!

[γυρίζουν προς το κοινό]

T1: Δυστυχώς ...

T2: δεν πρόλαβα !
T1: Αν είχα...
T2: προλάβει...
T1: Σου το είπα...
T2: θα αργήσω !
T1: Αλλά εσύ...
T2: επέμενες...
T1: να φορέσω...
T2: γραβάτα.
T1: Στις δίκες...
T2: πηγαίνουν...
T1: με ένδυμα ...
T2: επίσημο.
T1: Πάντα !
T2: Είπες !
T1: Πάντα με καθυστερεί...
T2: ο κόμπος της γραβάτας.
[στιγμαίο γύρισμα των κεφαλιών τους προς το πτώμα]
T1: Μη!
T2: Μην κοιτάζεις!
T1: Μη!
T2: Μην κοιτάζεις!

[Παύση]

[προς το κοινό]
T1: Πώς;
T2: Πότε;
T1: Ποιος;
T2: Γιατί;
T1: Τηρουμένων των αναλογιών...
T2: η Αλίκη ήταν ...
T1: ένα πλάσμα ...
T2: ενδιαφέρον !
T1: Διαφορετικό...
T2: από τα πλάσματα ...
T1: της χώρας μας...
T2: αλλά... ενδιαφέρον !

T1: Ένα πλάσμα ανάμεσα !

T2: Ανάμεσα σε παιδί

T1: και γυναίκα.

T2: Ανάμεσα σε κοντό

T1: και ψηλό.

T2: Ανάμεσα σε έξυπνο

T1: και κουτό.

T2: Ανάμεσα σε σωπαίνω

T1: και γλωσσοκοπανάω.

T2: Ανάμεσα σε σέβομαι

T1: και αυθαδιάζω.

T1: Ανάμεσα σε κοιμάμαι

T2: και υπνοβατώ.

T2: Ανάμεσα σε διψάω

T1: και πίνω.

T2: Ανάμεσα σε πεινάω

T1: και τρώω.

T2: Ανάμεσα σε θυμάμαι

T1: και ξεχνάω.

T2: Ανάμεσα σε μαθαίνω

T1: και βαριέμαι να μάθω.

T2: Ανάμεσα σε ξέρω

T1: και νομίζω ότι ξέρω.

T2: Ανάμεσα σε υπάρχω

T1: και δεν υπάρχω.

T2: Επομένως;

T1: Επομένως;

T2: Πώς;

T1: Πότε;

T2: Ποιος;

T1: Γιατί;

T2: Απαιτείται...

T1: έρευνα.

T2: Έρευνα !

T1: Να τεθούν...

T2: τα ερωτήματα.

T1: Να αποκαλυφθούν ...

T2: οι αιτίες.

T1: Να αναζητηθούν...
T2: οι αφορμές.
T1: Να απαντηθούν...
T2: τα ερωτήματα.
T1: Να εξαχθούν...
T2: τα συμπεράσματα.
T1: Αλλά...
T2: για να...
T1: ευοδωθεί...
T2: η έρευνα...
T1: χρειάζομαι...
T2: στοι-χεί-α !
T1: Χρειάζομαι...
T2: μάρτυρες !
T1: Αυτόπτες μάρτυρες !
T2: Αξιόπιστους μάρτυρες !
T1: Αψευδείς μάρτυρες !
T2: Απαραιτήτως...μάρτυρες !
T1: Για να καταστεί...
T2: εφικτό...
T1: να αποδοθούν...
T2: οι ευθύνες !

[Παύση]

T1: Τηρουμένων των αναλογιών...
T2: η Αλίκη ήταν ...
T1: ένα πλάσμα μοναδικό !
T2: Διαφορετικό από τα πλάσματα ...
T1: της χώρας μας.
T2: Αλλά ...
T1: αναμφισβήτητα...
T2: μο-να-δι-κό !
T1: Παρότι είχε...
T2: απορίες.
T1: Και μπερδευόταν.
T2: Και ρωτούσε.
T1: Και ξαναρωτούσε.

T2: Παρότι είχε...

T1: μεγάλη φαντασία.

T2: Και σκεφτόταν.

T1: Διαρκώς σκεφτόταν.

T2: Και τολμούσε.

T1: Στο τέλος...

T2: πάντοτε...

T1: τολμούσε !

T2: Επομένως;

T1: Επομένως;

[στρέφονται προς το πτώμα δείχνοντας]

T2: Πώς κατέληξε...

T1: σε αυτό;

T2: Ήταν...

T1: αναγκασίο;

T2: Ήταν...

T1: αναπότρεπτο;

T2: Ήταν αυτό ...

T1: που έπρεπε...

T2: οπωσδήποτε...

T1: να συμβεί;

T2: Ο-πωσ-δή-πο-τε ;

[προς το κοινό]

T1: Απαιτείται ...

T2: έρευνα !

T1: Επείγουσα !

T2: Έρευνα !

T1: Να βρεθούν...

T2: οι μάρτυρες !

T1: Αμέσως !

[κοιτάζονται μεταξύ τους]

T2: Λέγε !

T1: Ονόματα!

T2: Προτείνω...

T1: και μετά...

T2: φηφίζω.
T1: Λέγε!
T2: Εεεε... να σιεφτώ.
T1: Εεεε... να σιεφτώ.
T2: Σιέφτηρες;
T1: Σιέφτηρα !
T2: Κάμπια !
T1: Ναι!!!!!!!
T2: Δούκισσα !
T1: Ναι!!!!!!!
T2: Καπελάς !
T1: Ναι!!!!!!!
T2: Άρα;
T1: Ναι !
T2: Σε όλα !
T1 και T2: [*και οι δυο ταυτόχρονα*]
-Εφυγα!

Οι Δίδυμοι αποχωρούν χοροπηδώντας.

Σκοτάδι

Τρίτη σκηνή : Regina cattum amat

*Οι Δίδυμοι υποδέχονται την Κάμπια, υποκλίνονται με ρεβεράντζες.
Η Κάμπια περνάει αδιάφορη ανάμεσά τους και κατευθύνεται προς το σημείο που βρίσκεται
η νεκρή. Βαδίζει αργά σαν να σέρνεται, κουβαλάει μαζί της ένα σκαμνί.*

T1: Παρακαλώ !
T2: Περάστε !
T1: Καθίστε !
T2: Όπου σας βολεύει.
T1: Με την...
T2: άνεσή σας.
T1: Παρακαλώ !
T2: Παρακαλώ !

[Παύση]

Η Κάμπια τοποθετεί το σκαμνί σε απόσταση αναπνοής από το πτώμα, κάθεται και αρχίζει να στρίβει τσιγάρο. Οι Δίδυμοι την περιεργάζονται αμήχανοι, την πλησιάζουν, αλλά όχι πολύ. Εκείνη τους απευθύνει τον λόγο χωρίς να τους κοιτάζει, κοιτάζει ή το τσιγάρο της ή την Αλίκη.

ΚΑΜΠΙΑ

Εσείς τι είστε ; Ερευνητές ; Αστυνομικοί ;

Ή, μήπως... ανακριτές;

T1: Κυρία Κάμπια,

T2: με όλο το σεβασμό...

ΚΑΜΠΙΑ

Ό,τι και να είστε... υποθέτω ότι αυτοδιοριστήκατε, αυτοχριστήκατε χωρίς-

T1: Με παρεξηγήσατε !

T2: Εγώ...

T1: απλώς...

T2: ήθελα να-

ΚΑΜΠΙΑ

[θυμωμένη, εξακολουθεί να μην τους κοιτάζει]

Και μη με διακόπτετε !

Εγώ μιλάω.

Να μιλήσω. Αυτό δεν επιθυμείτε;

T1: Σας ζητώ...

T2: ταπεινά...

T1: συγγνώμη.

T2: Να...

T1: να με ...

T2: συγχωρείτε !

T1: Δεν ήθελα...

T2: να σας-

ΚΑΜΠΙΑ

Αρκετά ! Το εξαντλήσατε το θέμα.

[τώρα απευθύνεται στο πτώμα]

Πόσο φλύαροι, Θεέ μου !

Η φλυαρία θα έπρεπε να είναι το όγδοο θανάσιμο αμάρτημα.

[προς τους Δίδυμους, σκεπτική]

Και εσείς, γιατί δεν... δηλαδή ;

Πού ήσασταν τη στιγμή της...;

[ζαφνιασμένη]

Α ! Λάθος ! Πόσο απερισκεπτη είμαι μερικές φορές !

Πώς θα ήσασταν παρόντες ;

Εσείς κανονικά... πρέπει να εμφανίζεστε στο σήκουελ.¹

[συνεχίζει να στριβει τσιγάρα]

Λοιπόν ! Ρωτήστε ελεύθερα ! Σας επιτρέπω.

T1: Το κατηγορητήριο...

T2: ήταν σαφές...

T1: και γνωστό...

T2: εκ των προτέρων.

T1: Άλλος ήταν ...

T2: ο κατηγορούμενος.

T1: Δεν ήταν ...

T2: το κορίτσι.

T1: Και δια του λόγου ...

T2: το αληθές...

T1: Μισό...

T2: λεπτό !

Κάθε Δίδυμος βγάζει από την τσέπη του ένα αντίτυπο του βιβλίου Οι Περιπέτειες της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων. Αρχίζουν να διαβάζουν.

T1: Η Βασίλισσα η Κούπα...

T2: έφτιαξε κάμποσες τάρτες.

T1: Όλες μέσα σε μια μέρα,

T2: μέρα καλοκαιρινή.

[τονισμένα, με νόημα]

T1: Όμως ο Βαλές ...

T2: ο Κούπα...

[δυνατά, και οι δυο ταυτόχρονα]

έκλεψε αυτές τις τάρτες !²

Κλείνουν τα βιβλία.

[προς την Κάμπια]

T1: Το λέει !

T2: Με σαφήνεια !

¹ Carroll, Lewis, *Μες στον καθρέφτη και τι βρήκε η Αλίκη εκεί.*

² Carroll, Lewis, *Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων*, Νεφέλη, 1988, μτφρ Π. Παμπούδη

T1: Το γράφει !

T2: Με ακρίβεια !

ΚΑΜΠΙΑ

[στη νεκρή Αλίκη -σαν να μην τους έχει ακούσει- με φωνή αργόσυρτη]

Άκουσε, κορίτσι μου ! Όταν σε πρωτοείδα, σε παρακολουθούσα αριετή ώρα σιωπηλή. Αυτή θα φέρει τα πάνω κάτω, σκέφτηκα. Και στον εαυτό της και στους άλλους.

[Στιγμή]

Λεπτή και ευθυτενής σαν καλλιγραφία, αυθόρμητη... όχι, όχι... εντελώς αυθόρμητη... είχες αυτή την επιτήδευση... της ικανοποίησης.

Ναι, ναι... έδειχνες ικανοποιημένη με τον εαυτό σου.

Αχ! Δυστυχώς, η ικανοποίηση μερικές φορές έχει δυσάρεστες συνέπειες.

Τώρα που το σκέφτομαι... εκ των υστέρων...

Αυτόν τον κίνδυνο, μάλλον, προέβλεψα... αλλά... δεν...

Τέλος πάντων... εσύ συνέχισες τις περιπέτειές σου κι εγώ δεν αναμείχθηκα καθόλου.

[Στιγμή]

Και τα μαγικά φίλτρα σε είδα να πίνεις και τα κέικ με την αφράτη κρέμα σε είδα να τρως ...

[μυμείται μια φωνή με χάρη και παιδικότητα]

Τάρτα κεράσι, κρέμα βανίλια, ανανάς, ψητή γαλοπούλα, καραμέλα και ζεστή βουτυρωμένη φρυγανιά. Τι νόστιμος συνδυασμός!

Και να δοκιμάζεις σε είδα και να δοκιμάζεσαι και, στο τέλος, να σαστιζεις.

[Στιγμή]

Κάποτε, αποφάσισα να εμφανιστώ, να σου μιλήσω...

Αλλά ήταν αργά.

[δείχνει όλο και πιο νωχελική, χασμουριέται]

Ναι... ναι... Πολύ αργά για νουθεσίες. Κι ούτε είχα διάθεση για διαπληκτισμούς... Επειδή στην αρχή της συζήτησής μας ήσουν σεμνή... Αλλά μετά κάπως άλλαξες...

Επέμενες να απαντήσω στην ερώτηση Πώς αισθάνεται η κάμπια όταν περιμένει να γίνει πεταλούδα ;

[Στιγμή]

Ε, δεν απάντησα ! Και θύμωσες.

Είδα την έξαψη στο πρόσωπό σου πριν μου γυρίσεις την πλάτη.

Δεν συγκρατήθηκα μέχρι το τέλος. Πριν φύγεις , μια συμβουλή σου την έδωσα.

Μόνο μια !

Θυμάσαι;

[με έκφραση]

Φρόντισε να διατηρείς την ψυχραιμία σου ! σου είπα.

[σκεπτική]

Φοβάμαι πως την αγνόησες.

Κακότυχη !

[σαν να συνέρχεται από λήθαργο, αρχίζει να μιλάει πιο δυνατά και πιο 'λαϊκά,]

Τι την ψάχνετε; Είναι φως φανάρι !

Η δίκη ήταν σικέ.

Η απόφαση...προαποφασισμένη.

Το κεφάλι έπρεπε να πέσει στο πάτωμα.

[Στιγμή]

[στους Δίδυμους]

Είσαστε λίγο βλάκες, ε ;

Οι Δίδυμοι κάνουν ότι δεν άκουσαν τον χαρακτηρισμό.

T1: Δηλαδή;

T2: Δηλαδή...

T2: ήταν...

T1: αναπότρεπτο.

T2: Ήταν αυτό...

[με νόημα]

T1: που ήθελαν...

T2: οπωσδήποτε...

T1: να γίνει !

T2: Ο-πωσ-δή-πο-τε !

ΚΑΜΠΙΑ

Ε, όχι, κι αναπότρεπτο !

Πάντοτε υπάρχει κάτι...

Πάντοτε υπάρχει κάποιος...ικανός να αλλάξει τον ρου της ιστορίας.

Έτσι δεν είναι;

T1: Και στη δική μας...

T2: την περίπτωση ;

T1: Ποιος ;

T2: Ποιος...

T1: θα μπορούσε...

T2: να αλλάξει ...

T1: τον ρου...

T2: της ιστορίας ;

T1: Της δικής μας...

T2: της ιστορίας ;

Η Κάμπια σηκώνεται αργά, ανάβει ένα τσιγάρο, παίρνει το σκαμνί της. Κατευθύνεται προς την έξοδο.

ΚΑΜΠΙΑ

Ασφαλώς, κάποιος με το χάρισμα της διπλωματίας.

Δηλαδή, *της ευελιξίας.*

T1: Ποιος ;

T2: Ποιος ;

ΚΑΜΠΙΑ

Ποιος διαθέτει σ' αυτήν τη χώρα το χάρισμα της ευελιξίας ;

Ποιος εμφανίζεται και εξαφανίζεται κατά βούληση ;

Και, *κυρίως*, ποιος έχει το ελεύθερο να εξαφανίζεται ;

Και μάλιστα πολύ συχνά !

Οι Δίδυμοι κοιτάζονται.

ΚΑΜΠΙΑ

Χα χα χα !!!!

Λάβετε φάγετε ! Τροφή για σκέψη !

Η Κάμπια αποσύρεται ξεκαρδισμένη στα γέλια. Οι Δίδυμοι μένουν σκεπτικοί.

T1: Έχουμε...

T2: και λέμε ...

T1: Εμφανίζεται...

T2: Εξαφανίζεται...

T1: Κατά βούληση...

T2: Πολύ συχνά...

T1: Ο...

T2: Ο...

[χαμηλόφωνα, συνωμοτικά, ταυτόχρονα]

...ο Γάτος !!!

[Στιγμή]

1: Άρα, αφού...

T2: στο δικαστήριο...

T1: η Βασίλισσα ...

T2: αποφασίζει.

T1: **Και μόνο...**

T2: η Βασίλισσα !

T2: Και αφού...

T1: ως γνωστόν...

T2: Regina...

T1: cattum...

T2: amat !

T2: Η Βασίλισσα...

T1: αγαπά...

T2: τον Γάτο !

[Στιγμή]

T1 και T2:

[μαζί]

Δύσκολα τα πράγματα !!!!

Σκοτάδι.

Τέταρτη σκηνή : Περί των πεπραγμένων

Εισβάλλει στη σκηνή η Δούκισσα με ντύσιμο προκλητικό, κιτς και φαντεζί που το συμπληρώνει ανάλογο μακιγιάζ. Κρατάει λουρί με τροχήλατο παιχνίδι-ζώο (υποκατάστατο κατοικίδιου).

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

[χαρωπά]

Αγάπες μου ! Τι έκπληξη! Δεν περίμενα να σας βρω εδώ.

Ήρθε κιόλας η ώρα του επόμενου βιβλίου;

Μες στον καθρέφτη και τι βρήκε η Αλίκη εκεί; Καλοτάξιδο !

Νόμιζα... είναι νωρίς ακόμα. Κάνω λάθος;

Οι Δίδυμοι την υποδέχονται με υπόκλιση.

T1: Όχι !

T2: Όχι...

T1: my Lady!

T2: Η Εξοχότης σας...

T1: δεν κάνει...

T2: λάθος.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Α! τότε, τι; Τι κάνετε εσείς εδώ πέρα ;

Επιτρέπεται αυτό;

[σκεπτική]

Δεν θυμάμαι.... Τι λέει το βασιλικό πρωτόκολλο;

Οι Δίδυμοι υποκλίνονται ξανά.

T1: Καμία ...

T2: παράβαση.

T1: Κανένα ...

T2: παράπτωμα.

T1: Μην ανησυχείτε !

T2: Μην θορυβείτε !

T1: Η παρουσία μου...

T2: εδώ ...

T1: είναι απολύτως...

T2: νόμιμη...

T1: και χρήσιμη

T2: λόγω...

[δείχνοντας προς το πτώμα]

T1: του έκτακτου...

T2: του δυσάρεστου ...

T1: περιστατικού.

T2: Αυτό μπορώ...

T1: να σας το...

T2: εγγυηθώ !

Η Δούκισσα τους πλησιάζει και τους τσιμπάει στα μάγουλα.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Α! Οκέυ, γλυκούλια πλασματάκια !

Όλα αυτά είναι πολύ... πολύ... λυπητερά.

Ας πούμε, κάτι πιο ευχάριστο !

T1: Προτιμότερο...

T2: είναι...

T1: νομίζω...

T2: να επανέλθω...

T1: στο φλέγον...

T2: θέμα μας.

T1: Ζητώ

T2: ευσεβάστως...

T1: από την...

T2: Εξοχότητά σας...

T1: εάν, βεβαίως...

T2: ευαρεστείται...

T1: και, εφόσον...

T2: βεβαίως...

T1: δεν διαφωνεί...

T2: μια δήλωση...

T1: αντιλαμβάνεστε...

T2: τι εννοώ...

T1: Περί των...

T2: πεπραγμένων.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Δεν τα 'πιασα όλα όσα είπατε... Έχετε κι αυτή την ομιλία...

Πάντως, αν με ρωτάτε, για το...

[δείχνει προς το πτώμα]

Ένα έχω να πω: Αν κοιτάζε ο καθένας τη δουλειά του-

Μπαίνει στη σκηνή, ασθμαίνων, ο Καπελάς.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Η κηδεία κανονίστηκε ;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Μμμμ!!! Ωραίοι τρόποι !

ΚΑΠΕΛΑΣ

[περιφρονητικά]

Εδώ πέρα, έχει γίνει της πουτάνας το κάγκελο κι εσύ μου μιλάς για τρόπους ;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

[με ύφος περισπούδαστο]

Συμβαίνουν κι αυτά. Όλα μέσα στη ζωή είναι.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Άσε μας, κυρά μου!

Το φάγανε το κοριτσάκι...το κακόμοιρο

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Το ξέκωλο, θες να πεις. Ντρέπεσαι να το πεις;

Δεν σε είχα για ντροπαλό.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Εσύ, να ντραπείς, γκρανικάσα ! Που πιάνεις στο στόμα σου...

[με έκφραση]

Ο αποθανών δεδικαίωται !

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Σιγά, ηλίθιε! Μας παριστάνεις και τον διαβασμένο!

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Άντε, χάσου, γριά κουτσομπόλα!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Σας πήρε ο πόνος για το κοριτσάκι !

Βέβαια.... αφού σας έτρεχαν ολονών τα σάλια με το πορνίδιο...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

[έξαλλος]

Μάζεψε τη γλώσσα σου γιατί θα σου τη δώσω να τη φας.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Σε φοβήθηκα...

Αφού πήγαινε γυρεύοντας.

[Στιγμή]

Τι με κοιτάς σαν χάχας;

Ψέματα είναι;

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Συκοφαντίες είναι !

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

[δείχνοντας προς τη νεκρή]

Ορίστε! Δες φουστάνι !

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Το φουστάνι σε πείραξε ;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Επίτηδες το φορούσε τόσο κοντό.

Για να την παίρνουν μάτι, όλοι οι... όλα τα λιγούρια.

[Στιγμή]

Και το άλλο ; Που πλευρίζε τον καθένα και έπιανε κουβέντα;

Η αθώα παιδούλα... και καλά... είχε απορίες.

[προσποιείται παιδικότητα]

Τι είναι τούτο; Γιατί εκείνο;

Παντού την έχωνε τη μύτη της.

Πήγαινε γυρεύοντας.

[δείχνοντας προς τη νεκρή]

και για αυτό και...

[με νόημα]

για όλα τα... άλλα...

T1: Όλα...

T2: τα άλλα ;

T1: Ποια ;

T2: Δηλαδή ;

T1: Τι εννοείτε...

T2: my Lady ;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Τίποτα δεν εννοώ.

Πρέπει να φύγω. Βιάζομαι.

Με καθυστέρησε ο μαλάκας από 'δω.

T1: Μα...

T2: Αγαπητή Κυρία...

T1: δεν δώσατε ...

T2: ούτε μια...

T1: πληροφορία !

T2: Ως...

T1: αυτόπτης ...

T2: μάρτυρας.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Βιάζομαι, είπα. Τέλος η συζήτηση !

Η Δούκισσα απομακρύνεται βιαστική. Ο Καπελάς την ακολουθεί και την στριμώχνει στην άκρη της σκηνής. Συζητούν συνωμοτικά.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Είσαι μεγάλη καριόλα ! Τους παίζεις όλους.

Τα παραμύθια σου να τα πουλάς αλλού.

Εγώ, σ' έχω σακουλευτεί, *[ειρωνικά]* Μαντάμ!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Φύγε από μπροστά μου γιατί θα το μετανιώσεις.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Γιατί δεν το προειδοποίησες το κορίτσι, μωρή κάργια ;

Αφού την ξέρεις τη Βασίλισσα, κολλητή της είσαι.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

[κάπως διστακτικά]

Προσπάθησα.

[κάνει πως φιλάει σταυρό]

Στ' ορκίζομαι.

Αλλά η μικρή δεν έλεγε να τσιμπήσει.

Και τι δεν της είπα !

Πάλι σκέφτεσαι; τη ρώταγα.

Δεν έχω το δικαίωμα να σκέφτομαι; έλεγε.

Άσε τις πολλές απορίες. Μπαίνεις σε κάποια ρουθούνια, τη μάλωνα.

Δηλαδή, δεν έχω δικαίωμα να ρωτάω, να μαθαίνω; μου απαντούσε.

Τι να της έλεγα παραπάνω για προειδοποίηση;

Να πιάσω στο στόμα μου *[ειρωνικά]* την... Μεγαλειότητα;

[πιο σιγά, προς το κοινό, για να μην ακούσει ο Καπελάς]

Και την Αυλή της ;

[έντονα, προς τον Καπελά]

Γίνονται αυτά τα πράγματα;

Δεν γίνονται !

ΚΑΠΕΛΑΣ

Κι αυτή τη μαλακία που λέγατε με τη Βασίλισσα όταν παίζατε μαζί κριeket ;

[στωπτικά] Πάρτε του το κεφάλι ! Πάρτε του το κεφάλι !

Δική σου ιδέα ήτανε;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Ναι. Δική μου. Για πλάκα το λέγαμε. Πού να φανταστώ εγώ ότι θα γίνει σοβαρό;

Κι αυτός ο βλαμμένος ο Βαλές...

Ήξερα ότι ήταν γλείφτης ο τύπος αλλά αυτός το παράκανε. Δεν πρόλαβε να ξεστομίσει τη φράση *[ειρωνικά]* η... *Queen* κι αυτός πετάχτηκε κι έκοψε της πιτσιρίκας το λαιμό.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Τσάτσος, ρε πούστη ! Μια ζωή, τσάτσος της Μοναρχίας, ο καριόλης !

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Τζάμπα κουβέντα κάνουμε τώρα.

Ό,τι έγινε, έγινε.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Όχι, κυρά μου ! Δεν μας τα λες καλά.

Μόλις τώρα ομολόγησες ότι έχεις βάλει κι εσύ το χεράκι σου.

Για έλα, λοιπόν, να βοηθήσεις την κατάσταση... Να βγάλουμε μια άκρη.

Δεν είναι απλά τα πράγματα. Καθόλου απλά !

[σκεπτικός]

Πολλά κεφάλια έπρεπε να έχουν πέσει στο πάτωμα... σ' αυτήν εδώ τη χώρα αλλά τελικά... το λάθος κεφάλι έπεσε.

[στη Δούκισσα κάνοντάς της νεύμα να τον ακολουθήσει]

Έλα ! πάμε !

Αποχωρούν και οι δυο μουρμουρίζοντας βρισιές.

Σκοτάδι

Πέμπτη σκηνή : Νιαουρίσματα

Τίσιος χώρος. Αργότερα. Οι Δίδυμοι καθιστοί σε καρέκλες. Ανάμεσά τους ένα τραπέζι.

T1 και T2 *[ταυτόχρονα]*:

Άργησε !

T1: Άργησε πολύ !

T2: Πολύ άργησε !

Με εμφανή αγωνία, αρχίζουν να τρώνε τα νύχια τους.

T1: Φοβάμαι...

T2: μήπως δεν...

T1: Τι θα γίνει...

T2: αν δεν... ;

T1: Θα πρέπει...

T2: να σκεφτώ...

T1: άλλη λύση...

T2: να ειπονήσω ...

T1: άλλο σχέδιο.

T2: Απ' την αρχή...

[Στιγμή]

T1: Περνάει η ώρα.

T2: Η ώρα περνάει.

Μπαίνει ο Καπελάς, χωρίς βιασύνη, κρατώντας ένα βαλιτσάκι. Οι Δίδυμοι σηκώνονται από τις καρέκλες τους μόλις τον βλέπουν

T1 και T2 *[ταυτόχρονα]*:

Επιτέλους !

T1: Είχα αρχίσει...

T2: ν' ανησυχώ.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Να' μαι λοιπόν, αγαπητά μου διδυμάκια !

Η αποστολή στέφθηκε από απόλυτη επιτυχία !

T1: Θα έρθει ;

T2: Πότε ;

T1: Του κλείσατε...

T2: ραντεβού;

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

[προς το κοινό, χαμηλόφωνα]

Τι άτομα, ρε πούστη μου ;

Σαν αλλήθωρος που τα βλέπει διπλά νιώθω ...

[προς τους Δίδυμους]

Λοιπόν, έχουμε και λέμε... Κομμένα τα πολλά σου-μου-ζου-του.

Μην αρχίσετε τη λογοδιάρροια! Δεν σας αντέχω !

Μιλάτε σαν το σπασμένο τηλέφωνο.

Δε λέω... καλά, χρυσά παιδιά είσατε αλλά με ζαλίζετε και, στο τέλος, δεν καταλαβαίνω Χριστό.

Γι' αυτό... Κιχ να μην ακούσω μέχρι να σας αραδιάσω τα καθέκαστα.

Κατανοητό;

Οι Δίδυμοι κουνούν επιβεβαιωτικά το κεφάλι.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Πρώτα απ' όλα, να εξηγηθώ άπαξ και δια παντός. Μη σας περάσει απ' το μυαλό ότι έχω γίνει ο μικρός για τα θελήματα. Δεν σας έκανα τη χάρη να πάω να βρω τον Γάτο του Τσεσάιρ επειδή σας συμπαθώ. Αλλά επειδή είμαι άνθρωπος που δεν αντέχει την αδικία.

Η αλήθεια πρέπει να λάμψει !

Άσε που εσείς ... παραείσατε ... καλοί και ευγενικοί για τέτοιες δουλειές.

Κι έχετε κι αυτό το ελάττωμα... το... λεκτικό.

Κουβέντα δεν θα είχατε καταφέρει να του πάρετε του αίλουρου.

Ενώ εγώ τον έκανα να μου κελαηδήσει... ή, μάλλον, να μου νιαουρίσει.

Με το τσιγκέλι του τα έβγαλα, βέβαια, αλλά...

Γιραν σουξέ ! Τον κατάφερα!

Ο Καπελάς ανοίγει το βαλιτσάκι, βγάζει μια κασέτα, την κουνάει επιδεικτικά.

Οι Δίδυμοι απορούν.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Εδώ είναι όλα !

T1: Τι είναι...

T2: αυτό ;

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Καλά, πόσο ηλίθιοι είστε ;

Δεν έχετε ξαναδει κασέτα ;

T1: Έχω...

T2: ξαναδει.

T1: Παλιά...

T2: Πολύ παλιά...

T1: Αλλά πώς...;

T2: Πώς θα...

T1: ακούσω ;

T2: Χρειάζεται...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Ρε, σεις! Για μαλάκα μ' έχετε ;

Ο Καπελάς βγάζει μέσα από το βαλιτσάκι ένα παλιομοδίτικο κασετόφωνο και το τοποθετεί πάνω στο τραπέζι.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

[δείχνοντας]

Βουαλά !

Ο Καπελάς βάζει την κασέτα στη συσκευή, πατάει Play.

Ακούγεται ανδρική φωνή, μοιάζει σαν να γελάει καθώς εκφέρει τις λέξεις.

ΓΑΤΟΣ ΤΣΕΣΑΪΡ

Αγαητοί μου, συμπολίτες !

Αντιλαμβάνομαι ότι πρόθεσις της επισκέψεως του εκπροσώπου σας είναι η έρευνα των συνθηκών της απωλείας της ζωής εκείνης της τρυφερής υπάρξεως με το όνομα Αλίκη.

Πολλοί εξ υμών ευρίσκοντο εντός της αιθούσης του δικαστηρίου. Εγώ, δυστυχώς, έπρεπε να ασχοληθώ με ανειλημμένας υποχρεώσεις, πληθώρα καθηκόντων και τα λοιπά και τα λοιπά... Δεν ήμουν εις το πλευρόν της Μεγαλειότητος, της αγαπημένης μας Queen, της πάντοτε πρόθυμης να αποδώσει χωρίς εκπτώσεις, χωρίς υποχωρήσεις, χωρίς διακρίσεις το πολυπόθητον αγαθόν της Δικαιοσύνης, όταν έλαβε χώρα το τραγικόν συμβάν.

Τριγμοί σαρώνουν, ήδη, την αξιοζήλευτη χώρα μας, την Χώρα των Θαυμάτων, βέλη στρέφονται κατά της πολυχρονεμένης Βασιλείσης επειδή ένα πρόσωπον εκμεταλλεύθηκε την απουσία μου.

Ως εκ τούτου, σας απευθύνομαι ως ταπεινός συμπολίτης όχι μόνον επί τω σκοπώ να αποσεισω την αποδιδόμενην κατηγορίαν αλλά και επί τω σκοπώ να θέσω εις την διάθεσίν

σας ορισμένας σκέψεις μου οι οποίες ενδεχομένως θα σας βοηθήσουν εις το να αχθείτε εις δικαιότεραν κατά την άποψίν μου κρίσιν.

[Στιγμή]

Αλλού ευρίσκεται η ρίζα του κακού !

Πρόσωπο με υψηλή κοινωνική θέση υποδαύλισε καταστάσεις ώστε να μην αποκαλυφθούν τα αμαρτήματά του. Επεδίωκε να εκδικηθεί την κορασίδα καθόσον είχε δυσαρεστηθεί από την συμπεριφορά της.

Αναζητήσατε τον υποκινητή !

Μεγάλα αυτιά, μικρή ψυχή. Μεγάλα πάθη, μικρά κορίτσια.

Ουαί τοις αμαρτωλοίς !

Γρηγορείτε ! Ώστε ο ένοχος να διαπιστώσει ότι ήγγικεν η ώρα της κρίσεως !

Και, μάλιστα, χωρίς να συμβουλευθεί το χρυσούν του ωρολόγιον.

[Στιγμή]

Υπάρχουν άτομα ικανά να σας παράσχουν πολυτίμους πληροφορίας...

Σας συμβουλεύω να σκεφθείτε τα εξής:

Ποιοι είθισται να παρακολουθούν μετά μεγίστης προσοχής όσα διαδραματίζονται εις το περιβάλλον τους ;

Απαντώ: Οι έχοντες ως μόνιμη συντροφίαν τον φόβον.

Συμπέρασμα: Αναζητήσατε τον φόβον !

Παραμένων πάντοτε εις την διάθεσίν σας,

[με βρετανική προφορά]

Cheshire Cat, ο αυθεντικός !

[Στιγμή]

Προς όφελος όλων, μετά το πέρας της πρώτης ακρόασεως, το παρόν ηχητικόν αρχείον θα καταστραφεί αυτομάτως.

[δυνατά γέλια]

Χα χα χα χα !!!!!!!

[Παύση]

Ακούγεται θόρυβος. Το κασετόφωνο 'μασάει' την κασέτα.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Εντάξει! Το πιάσαμε το υπονοούμενο.

[τραγουδάει]

Αχ κουνελάκι, κουνελάκι ...ζύλο που-

Σκοτάδι

Έκτη σκηνή : Tea for two and two for tea

Αργότερα. Ίδιος χώρος. Οι Δίδυμοι όρθιοι και νευρικοί. Η Δούκισσα καθισμένη αναπαυτικά σε μια άκρη. Μπαίνει ο Ποντικός με βήμα οπισθοχώρησης και μαζί του έρχεται ο Καπελάς, του μιλάει και τον σπρώχνει χτυπώντας τον με το δάχτυλο στον ώμο.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[γκρινιάζοντας]

Γιατί Γιατί μ' έφερες εδώ πέρα ;

Πρέπει να γυρίσω σπίτιστη φωλιά μου.

Έχω οικογένεια να ταΐσω... Με περιμένουν...

ΚΑΠΕΛΑΣ

[φωνάζει]

Η υπόθεση είναι επείγουσα.

Υπάρχει διαταγή ...*[δείχνοντας]* άνωθεν.

Το' πιασες;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[πιο θαρραλέα από πριν]

Κι εσύ... από πού κι ως πού εκτελείς άνωθεν διαταγές ;

Τι ρόλο παίζεις;

Εσύ μόνο για να φτιάχνεις καπέλα είσαι.

Σηκώνεται η Δούκισσα και πλησιάζει, από πίσω, τον Ποντικό· αυτός δεν έχει αντιληφθεί την παρουσία της.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

[ειρωνικά]

Ούτε εγώ σου κάνω, χρυσό μου;

Μήπως αμφισβητείς και το δικό μου status ;

Ο Ποντικός γυρίζει προς το μέρος της και υποκλίνεται με δουλοπρέπεια.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Τα σέβη μου, My Lady ! Ζητώ ταπεινά συγγνώμη... Δεν...δεν σας είχα δει...

Να σας προσβάλω; Εγώ;

Αλίμονο ! Ποτέ ! Ποτέ των ποτών, my Lady !

ΚΑΠΕΛΑΣ

Άκου, τρωκτικό, για να τελειώνουμε...

Θα απαντήσεις σε μερικές ερωτησούλες. Απλά, λιτά και κατανοητά.

Βιαζόμαστε.

Οι Δίδυμοι αρχίζουν να πετούν ατάκες χωρίς να μετακινούνται από τη θέση τους.

T1: Οι καθυστερήσεις...

T2: βλάπτουν !

T1: Οι καθυστερήσεις...

T2: κάνουν ...

T1: τα πτώματα...

T2: να μυρίζουν...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

[στον Ποντικό]

Το ενόησες;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Μάλιστα !

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

[δείχνοντας το πτώμα]

Τι ξέρεις για τη μικρή;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Τι να ξέρω; Αλίχη την λέγανε.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Μας φώτισες !

Για τη ζωή της εδώ...

Τι ξέρεις;

Λέγε!

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ό,τι ξέρουν όλοι.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

[προς τη Δούκισσα]

Τον άκουσες; Όπως το φαντάστηκα.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Φαντάστηκες ;

Τι φαντάστηκες, δηλαδή;

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Ότι θα το βουλώσεις. Μια ζωή αυτό κάνεις.

Μούγγα !

T1: *Λάθε*

T2: *βιώσας !*

T1: Μείνε αφανής...

T2: για να είσαι...

T1 και T2 [ταυτόχρονα]:

Α-σφα-λής!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Άκουσέ με, καλό μου Μίκυ Μάους, το ζήτημα είναι σοβαρό.

Αν δεν απαντήσεις τώρα σε μας, θα απαντήσεις σε άλλους... Αργότερα...

ΚΑΠΕΛΑΣ

Και αυτοί οι ...άλλοι... μπορεί να έχουν... άλλους τρόπους...

[προς τη Δούκισσα με νόημα]

Έτσι δεν είναι, Υψηλοτάτη;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Yes, indeed!

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[προς τη Δούκισσα]

Σεβαστή Κυρία, εγώ είμαι ένας ταπεινός βιοπαλαιστής.

Η ζωή δεν μου χάρισε κανένα άλλο ταλέντο, μόνο το ταλέντο στην πείνα.

Κι έτσι ανέκαθεν δυσκολευόμουν να αποκτήσω τα προς το ζην.

Ένα κακόμοιρο πλάσμα είμαι...

[κλαψουρίζει]

Μοναδική μου έγνοια να συντηρώ το φτωχικό μου σπιτικό.

Γυρίζω και μυρίζω για να βρω το φαγάκι μου. Τίποτ' άλλο...

T1: Γυρίζεις και μυρίζεις!

T2: Και όλα τα γνωρίζεις!

ΚΑΠΕΛΑΣ

Κόψε την κλάψα! Δεν μασάμε.

Εμείς να σε βοηθήσουμε θέλαμε.

Δεν πειράζει! Μη βγάζεις λέξη!

Άσε! Θα την κάνουν άλλοι τη δουλειά.

[προς τη Δούκισσα με νόημα]

Έτσι δεν είναι, Υψηλοτάτη;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[στον Καπελά, δυνατά]

Ντροπή σου! Προσπαθείς να με τρομάξεις.

Δεν ξέρω τίποτα!

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Καλά, χρυσό μου, μη συγχύζεσαι.

Νομίζαμε πως ήξερες.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[με σεβασμό]

Δεν... εγώ δεν...

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Νομίζαμε πως ήξερες για το κορίτσι...

Πώς περνούσε τον καιρό της στην ωραία μας χώρα, σε ποιους μιλούσε, με ποιους έκανε παρέα... πού σύχναζε...

Κυρίως αυτό θέλουμε να μάθουμε: **πού** σύχναζε.

[τον πλησιάζει και χαμηλώνει τον τόνο της φωνής]

Μεταξύ μας τώρα... Είναι δυνατόν να μην ξέρεις ;

Μόνος σου μας το ξεφούρνισες: **Γυρίζω και μυρίζω!**

[πιο δυνατά κολλώντας απειλητικά το δάχτυλο της στο στέρνο του]

Κυκλοφορείς παντού, **εσύ!**

Ακόμα και στην κουζίνα της Βασίλισσας !

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[τρέμει]

Θεέ και Κύριε ! Τι δουλειά έχω εγώ στην κουζίνα της Βασίλισσας ;

Αφού εκεί... εκεί... Απαγορεύεται η είσοδος.

Εγώ τους σέβομαι τους νόμους. Σας το ορκίζομαι.

[Στιγμή]

Τι; Δεν με πιστεύετε;

Και να ήθελα να παρανομήσω... δεν θα το τολμούσα.

Είμαι πολύ... πάρα πολύ δειλός εγώ. Ρωτήστε όποιον θέλετε...

Θα σας πει πόσο... πόσο πολύ φοβιτσιάρης είμαι.

Έχω ταλέντο στον φόβο εγώ.

Καταλάβετε;

ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Φαίνεται όμως ότι το ταλέντο σου στην πείνα υπερिशύει...

[στον Καπελά]

Κύριε Καπελά, μάλλον πρέπει να καλέσουμε κάποιον από το προσωπικό της κουζίνας. Οποιονδήποτε...

Όλοι έχουν διαπιστώσει αυτές τις μικρές ελλείψεις... όλοι έχουν βρεθεί μπροστά σε ίχνη... τυριού ή γαλέτας... σε κάτι δαγκωμένα μπισκότα βουτύρου...

Να το κανονίσω! Αμέσως!

Η Δούκισσα ετοιμάζεται να φύγει.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[μυζοκλαίει]

Μα είναι δυνατόν, Υψηλοτάτη μου;

Θα ζητήσετε τη βοήθεια ρουφιάνων;

Παντού υπάρχουν ρουφιάνοι.

Πάντα έτοιμοι να κατηγορήσουν τον διπλανό τους.

Ακόμα κι αν δεν έχουν μαζί του προηγούμενα.

Έτσι είναι φτιαγμένος ο κόσμος!

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Άρα...Θα μιλήσεις.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[συνεχίζει σα να μην άκουσε]

Εγώ, my Lady, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, δεν επιθυμούσα να μιλήσω.

Δεν ήθελα να με χαρακτηρίσετε ρουφιάνο. Θεώρησα ότι η σιωπή-

T1: Κάποιες φορές...

T2: Η σιωπή...

T1: γίνεται...

T2: Αμαρτία!

T1: Βαριά...

T2: αμαρτία!

Η Δούκισσα αδιαφορεί και αποχωρεί, δέθην, μουντρομένη. Ο Καπελός πιάνει τον Ποντικό από τις μασχάλες και τον καθίζει σε μια καρέκλα.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Αρκετά μας κούρασες!

Ξέρνα τα όλα!

[Στιγμή]

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[απελπισμένος]

Εντάξει. Το παραδέχομαι. Είμαι ένα ελαφρόμυαλο ποντίκι.

Θα μιλήσω.

Ορκίζομαι να μην πω ψέματα. Αλλά...

[αρχίζει να κλαίει με λυγμούς]

Σας παρακαλώ. Σας ικετεύω.

Μη μαθευτεί ότι **εγώ** μίλησα.

Μη μάθει το Κουνέλι ότι **εγώ** μίλησα.

[Στιγμαίο σκοτάδι]

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ήταν οι δυο τους. Στην κουνελότρυπα.

Το Κουνέλι ο λιμοκοντόρος είχε ντυθεί στην τρίχα. Ως συνήθως. Κι ετοιμαζόταν να φύγει επειδή είχε αργήσει. Ως συνήθως. Φορούσε άσπρα γάντια και κρατούσε τη βεντάλια του...

Πολλές φορές τον είχα δει που κυκλοφορούσε με τη βεντάλια στο χέρι και σκεφτόμουνα *Τι παριστάνει τούτος εδώ; Τη γκέισα;*

[σταυροκοπιέται]

Θεέ μου, συγχώρα με, αδερφάρα πρέπει να είναι, έλεγα από μέσα μου.

[Στιγμή]

Πού είχα μείνει;

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Που ήταν οι δυο τους ...στην κουνελότρυπα.

[Στιγμαίο σκοτάδι]

Εμφανίζεται επί σκηνής ένα 'παράλληλο σύμπαν'. Η Αλίκη και το Κουνέλι σε χώρο τύπου 'σαλονάκι' (τραπέζι, πολυθρόνες, βιβλιοθήκη). Το Κουνέλι δείχνει πανικόβλητο.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Αχ! Τι κακό είναι αυτό που με βρήκε;

Πώς ξεχάστηκα και δεν κοιτάξα εγκαίρως το ρολόι;

ΑΛΙΚΗ

Καλέ, μην κάνετε έτσι ! Θα πάθετε τίποτα !

ΚΟΥΝΕΛΙ

Πού να ξέρεις εσύ, μικρή μου... Να αργείς στο ραντεβού με τη Δούκισσα...

Που να σου εξηγώ τώρα τι σημαίνει αυτό.

ΑΛΙΚΗ

Τίποτα να μη μου εξηγήσετε, κύριε Κουνέλι. Να ηρεμήσετε!

Εγώ... μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Να με βοηθήσεις να βρω μια ωραία δικαιολογία για την καθυστέρηση.

Μπορείς ;

ΑΛΙΚΗ

Νομίζω πως μπορώ. Λοιπόν, για να σκεφτώ...

Η Αλίκη κάθεται και βάζει το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια για να συγκεντρωθεί. Το Κουνέλι κουνάει νευρικά τη βεντάλια γύρω από το πρόσωπό του. Ξαφνικά, η βεντάλια

του πέφτει στο πάτωμα, σκύβει να την πιάσει και περνάει το χέρι του πάνω στη γάμπα της μικρής, το ανεβάζει μέχρι το γόνατό της, το αρπάζει και αρχίζει να το χαϊδεύει.

[Στιγμαίο σκοτάδι]

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Στο άψε σβήσε έγινε η φάση. Δεν ξέρω αν το κορίτσι κατάλαβε. Του Κουνελιού πάντως του ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι, άναψε και φούντωσε το μούτρο του. Αυτό το επεισόδιο έγινε στην αρχή της γνωριμίας τους. Γιατί μετά... ξανάγινε... κάπως... αλλιώς.

Τέλος πάντων... όλα με τη σειρά. Θα σας τα πω... Τι να κάνω;

[αναστενάζει]

Τώρα έμπλεξα. Έμπλεξα για τα καλά...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Ωραία, λοιπόν. Τι έχει σειρά;

Λέγε !

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Την καλούσε κάθε απόγευμα. Ξέρετε... tea time το λέγανε... και τα σχετικά. Κι είχε πάντα κάτι εκλεκτό να την τρατάρει. Διαθέτει, βλέπετε, και του πουλιού το γάλα το λαμόγιο, ο-

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Να λείπουν τα σχόλια ! Παρακάτω !

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Τάρτες, τираμισού, σοκολατόπιτες...

Το τι λιχουδιά πέρασε από την κουνελότρυπα, δεν φαντάζεστε.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Κι εσύ από κοντά; Ήσουν κι εσύ προσκεκλημένος στα τσάγια;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ε, όχι βέβαια, κύριε Καπελά μου ! Από πού κι ως πού;

Με τραβούσαν οι ωραίες μυρωδιές απ' τα γλυκά και τα σερμπέτια.

Κρυφοκοίταζα με την ελπίδα ότι στο τέλος όλο και κάτι θα περίσσευε.

Η πείνα, βλέπετε, σε κάνει-

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Έπιναν και σερμπέτια εκτός από τσάι ;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ναι, αμέ. Και παίζανε και παιχνίδια.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Τι παιχνίδια;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Μόλις έφτανε η Αλίκη στην κουνελότρυπα, έβρισκε το γλυκό της μέσα σε πιατάκι με μια κάρτα που έγραφε *Φάε με* και το ποτό της σε μπουκαλάκι με ετικέτα που έλεγε *Πιες με*.

Αργότερα ερχόταν το Κουνέλι. Για το τσάι.

[Στιγμαίο σκοτάδι]

Ξανά στο 'παράλληλο σύμπαν'. Η Αλίκη πίνει τις τελευταίες γουλιές από το ποτό της. Μπαίνει το Κουνέλι.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Χαιρετώ την ευειδή δεσποσύνη!

Πώς είσαι, χρυσό μου;

ΑΛΙΚΗ

Πολύ καλά. Ευχαριστώ. Εσείς;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Καλά. Δόξα τω θεώ!

[με ηδυπάθεια]

Και όταν σε συναντώ... είμαι ακόμη καλύτερα.

ΑΛΙΚΗ

Χαίρομαι.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Πώς βρήκες σήμερα τα φιλέματά μου;

Σου άρεσαν;

ΑΛΙΚΗ

Εξαιρετικά. Όπως πάντα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Δεν θέλω να με ευχαριστείς.

[με ηδυπάθεια]

Θέλω να περνάς όμορφα.

ΑΛΙΚΗ

Μα... περνάω όμορφα... πολύ όμορφα... στη Χώρα των Θαυμάτων.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Δεν εννοώ... στη Χώρα των Θαυμάτων.

Μαζί μου, λέω... Περνάς όμορφα;

Πώς αισθάνεσαι όταν είσαι εδώ;

ΑΛΙΚΗ

Μια χαρά !

Να σερβίρω τώρα το τσάι ;

[Παύση]

Ακούγεται το ρεφρέν του τραγουδιού *Tea for two and two for tea* .

www.youtube.com/watchT2:v=y0zc7x434Aw

Σκοτάδι

Έβδομη σκηνή : Ένα καινούριο φουστάνι

Συνεχίζεται η ανάκριση του Ποντικού από τον Καπελά.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Άρα λοιπόν, κάθε απόγευμα...την ξεμονάχιαζε...

[σκεφτικός]

Κι η μικρή δεν καταλάβαινε τι ακριβώς γινόταν εκεί πέρα ;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Εεε... Ξέρω κι εγώ;

Μήπως *έκανε* πως δεν καταλάβαινε;

ΚΑΠΕΛΑΣ

Τι εννοείς, ρε καριόλη;

Εξηγήσου γιατί δεν σε βλέπω να την βγάζεις καθαρή τελικά.

[στρέφεται προς τους Δίδυμους και χαμηλώνει τη φωνή του]

Ακούσατε ;

Τις ίδιες μαλακίες... Αυτά μας τα ξεφούρνισε και κάποιο άλλο βρωμόστομα...

Κάτι παίζει εδώ πέρα, μάγικες!

[στον Ποντικό]

Σε ακούω, τρωκτικό ! Λέγε !

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Εγώ...εγώ... δεν το λέω εγώ αυτό. Το άκουσα να το λένε.

Άλλοι... Καταλαβαίνετε...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Δηλαδή τι, ρε μαλάκας; Ήταν κι άλλοι στο λαγούμι και έβλεπαν ;
Θα μας τρελάνεις; Πόσοι χωράνε σ' αυτό το κουνελόσπιτο ;
Τι παραμύθια μας πουλάς;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Όχι, κύριε Καπελά μου, δεν λέω ψέματα.
Δεν ήταν ανάγκη να βρίζεται κανείς μέσα στην κουνελότρυπα
για να καταλάβει.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Αλλά ;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Δεν το άφηνε σε χλωρό κλαρί το κοριτσάκι...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Αυτά τα αόριστα, τα φλου... κομμένα, κατάσκοπε του κώλου !
Μίλα καθαρά και ξάστερα !

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Καλέ, την ακολουθούσε παντού. Όπου πήγαινε η μικρή από πίσω της κι αυτός.
Στα κρυφά... Κι άμα ήτανε μονάχη της... Τσουπ !
Ξεφύτρωνε από το πουθενά κι άρχιζε τις μαλαγανιές.

[μυμείται με λαγνεία και ψευτοευγενεία]

Γιώς ξυπνήσαμε σήμερα;

Ευχαριστήθηκες τον περίπατό σου ;

Παρατηρώ μια χλωμάδα στα μαγουλάκια του κοριτσιού μου...

Μήπως να ερχόσουν για ένα δυναμωτικό ρόφημα στο μικρούλι μου σπιτικό;

Τέτοιο ψηστήρι της έκανε...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Μες τα σάλια... ο μαλάκας.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ή άρχιζε άλλο βιολί.

Της έκανε τον μισοκακόμοιρο.

Για να την κάνει να τον ψυχοπονέσει.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Και να την χώσει στο...

[ειρωνικά] μικρούλι σπιτικό !

[Στιγμαίο σκοτάδι]

Πάλι στο 'παράλληλο σύμπαν'. Το Κουνέλι κάθεται αναπαυτικά σε πολυθρόνα.

Η Αλίκη όρθια, σκύβει με ενδιαφέρον από πάνω του.

ΑΛΙΚΗ

Αισθάνεστε καθόλου καλύτερα ;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Πολύ... πολύ καλύτερα. Σ' ευχαριστώ !

Τι σκοτοδίνη κι αυτή ! Πώς μου ήρθε έτσι ξαφνικά;

ΑΛΙΚΗ

Κάτι μπορεί να σας πείραξε. Κάτι που φάγατε ίσως ;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Όχι, γλυκιά μου! Νομίζω...ξέρω.

[Στιγμή]

[στοχαστικά]

Φταίει η ομορφιά...

ΑΛΙΚΗ

[παραξενεμένη]

Πώς γίνεται αυτό; Η ομορφιά είναι κάτι καλό.

ΚΟΥΝΕΛΙ

[σηκώνεται, την πλησιάζει, την κοιτάζει με λαγνεία]

Η ομορφιά συχνά προκαλεί ζαλάδα.

Ευχάριστη ζαλάδα...

ΑΛΙΚΗ

Εσείς, δηλαδή, ζαλιστήκατε ευχάριστα ;

[πιο απότομα, δυσπιστώντας]

Καλέ, ξεχάσατε για ποιο λόγο σας έφερα εδώ;

Επειδή ήσασταν σε μαύρο χάλι.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Όχι και μαύρο χάλι !

ΑΛΙΚΗ

Ε, πώς; Αφού δεν σας κρατούσαν τα πόδια σας.

Δεν με παρακαλέσατε να πιαστούμε αγκαζέ για να στηριζόσαστε καλύτερα ;

Δεν γείρατε πάνω μου για να νιώθετε ασφαλής;

Τα ξεχάσατε;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Συνήλθα φαίνεται πολύ γρήγορα...

[με ύφος όλο κολακεία]

Συνήλθα, χάρη σε σένα, θέλω να πω...

[Στιγμή]

[Ενώ της μιλάει, κοιτάει έντονα το στήθος της]

Συνήλθα τόσο γρήγορα που ξέχασα εντελώς αυτήν... αυτήν τη ζάλη.

ΑΛΙΚΗ

Α! Τότε, όλα καλά !

Εγώ να πηγαίνω.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Όχι μη φεύγεις ! Μισό λεπτό !

Έχω κάτι να σου πω.

ΑΛΙΚΗ

Αχ, μόνο λίγο σύντομα, σας παρακαλώ !

Με περιμένουν.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Θέλω να σου κάνω ένα δώρο.

ΑΛΙΚΗ

Δώρο; Γιατί ;

[επιφυλακτική]

Τα γενέθλια μου αργούν ακόμα.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Θέλω να σου αγοράσω ένα όμορφο φουστάνι.

Καινούριο...

Παρατήρησα ότι το φουστάνι σου-

ΑΛΙΚΗ

Τι έχει το φουστάνι μου;

Άλλο πάλι τούτο !

ΚΟΥΝΕΛΙ

Τίποτα δεν έχει. Είναι πολύ όμορφο-

ΑΛΙΚΗ

Α! Είπα κι εγώ !

ΚΟΥΝΕΛΙ

Αλλά να... πρόσεξα... τώρα που σε κοιτάζω από πολύ κοντά...

[ξελιγωμένος]

ότι εδώ ...

[της δείχνει κάνοντας κινήσεις γύρω από το στήθος της, σχεδόν το αγγίζει]

Στο...στο σημείο αυτό... το φόρεμα δείχνει να σου έχει στενέψει...

[χαμηλώνει τη φωνή, σχεδόν ψιθυρίζει με λαγνεία]

Δες ! Πόσο τεντώνεται το ύφασμα ! Πόσο τραβάνε οι ραφές !

Αχ! Εδώ... εδώ ακριβώς... πάνω στα δυο μικρά φουσκωματάκια...

ΑΛΙΚΗ

[σκύβει και με μια κίνηση του ξεφεύγει]

Α! όλα κι όλα, κύριε Κουνέλι μου.

Κουβέντα δεν σηκώνω για το φουστάνι.

Μια χαρά άνετο το αισθάνομαι και είναι και το αγαπημένο μου.

Το φοράω όταν βγαίνω βόλτα στην εξοχή.

Πάω τώρα!

Με περιμένει ο κύριος Γάτος.

Au revoir !

ΚΟΥΝΕΛΙ

Au revoir, γλυκό μου !

[Στιγμή]

[με νεύρα]

Ξεγλιστρησες, πορνίδιο!

[Στιγμαίο σκοτάδι]

Το Κουνέλι στην πολυθρόνα, χαλαρώνει, ξεκουμπώνει το παντελόνι του κι αρχίζει να χαϊδεύεται. Σαν σε παραλήρημα, 'πετάει' φράσεις από λογοτεχνικά έργα (Λολίτα, Ο Μέγας Ανατολικός), παραφρασμένες και ανακατεμένες.

Ακούγεται σε χαμηλή ένταση το προηγούμενο τραγούδι.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Αλίκη, φως της ζωής μου, φωτιά των λαγόνων μου.

Μμμμ... ένα μικρό και τρυφερό και παχουλό και απειροευαίσθητο
πραματάκι...

Αμάρτημά μου εσύ, ψυχή μου...

[Στιγμή]

Α -λί - κη: η ακρούλα της γλώσσας να έρπει τρεις φορές.

Κοχύλι εξάισιο, ροδαλό, λουλούδι θεσπέσιο, εξωτικό...

[Στιγμή]

Τρία βήματα στον ουρανίσκο πριν ραπίσει, τρεις, τους κοπτήρες.

Α- λί- κη !

[Στιγμή]

Έναπραματάκι που φωλιάζει όλη η μεγαλύτερη του κόσμου γλύκα...

[Παύση]

Ξεγλιστρησες πορνίδιο ! Πάντα καταφέρνεις και μου ξεγλιστράς....

Γαμώ το μουνί σου, γαμώ !

[Στιγμή]

Θα την γλιτώσεις, νομίζεις ;
Πουτανάκι !
Ή θα σε γαμήσω ή θα σκοτώσω...

[Στιγμαίο σκοτάδι]

Οι Δίδυμοι πηγαυοέρχονται πάνω κάτω στη σκηνή αλαφιασμένοι.

T1: Φρίκη !

T2: Τι φρίκη !

T1: Τι ήταν...

T2: ...αυτό;

T1: Τι ήταν...

T2: ...αυτό;

T1: Τι άκουσαν...

T2: ...τ' αυτιά μου;

T1: Μήπως δεν κατάλαβα;

T2: Μήπως παράκουσα;

T1: Τι άκουσαν...

T2: ...τ' αυτιάκια μου;

T1: Δεν είναι...

T2: Δεν μπορεί...

T1: Να είναι...

T2: ...αλήθεια !

ΚΑΠΕΛΑΣ

Φτάνει ! Δε θέλω άλλα ! Θα ξεράσω !

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Όπως επιθυμείτε, Καπελά μου !

Να φεύγω κι εγώ σιγά σιγά...

ΚΑΠΕΛΑΣ

Για πού το' βαλες; Σου είπα εγώ να φύγεις;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Καλά, καλά...Θα μείνω.

ΚΑΠΕΛΑΣ

Πάμε παρακάτω.

Κανείς δεν τον είχε πάρει πρέφα τον μπήχτη τον Κούνελο ;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Όχι και κανείς ! Εεε... αρκετοί....

Για να μην πω πολλοί, δηλαδή.

Ξέρετε πώς γίνονται αυτά...
Ένας το μαθαίνει πρώτος απ' όλους και μετά ...
Δεν θέλει και πολύ...
Σαν το τραγουδάκι ένα πράγμα...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Ποιο τραγουδάκι ;
Τι μπουρδες λες πάλι;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[με γρήγορο ρυθμό]
Ντίλι ντίλι ντίλι, ντίλι το καντήλι
που έφεγγε και κένταγε, η κόρη το μαντίλι.
Πήγε και ο ποντικός, και πήρε το φυτίλι
μέσ' από το καντήλι
που έφεγγε και κένταγε η κόρη το μαντίλι,
ντίλι ντίλι ντίλι, της κόρης το μαντίλι.
Πάει και η γάτα που έφαγε τον ποντικό
που πήρε το φυτίλι μέσ' από το καντήλι
που έφεγγε και κένταγε η κόρη το μαντίλι,
ντίλι ντίλι ντίλι, της κόρης το μαντίλι.
Πάει και ο σκύλος που έφαγε τη γάτα-

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Εντάξει ! Καταλάβουμε !

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

-και πάει λέγοντας... σκoiνί κορδόνι.

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Τι έκαναν όμως αυτοί οι... όποιοι, τέλος πάντων...
όταν έμαθαν τα αίσχη του αυτιά ;
Πώς αντέδρασαν ;

[ο Ποντικός σωπαίνει]

Εσύ θα ξέρεις, κουφάλα !

[με νόημα]

Δεν μπορεί να μην ξέρεις.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[δείχνει ενοχλημένος]

Ας κάνω ότι δεν τις άκουσα τις προσβολές σας...

ΚΑΠΕΛΛΑΣ

[ειρωνικά]

Τι μου λες;

ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[θυμωμένος]

Επειδή έχω καλή ψυχή και θέλω να λάμψει η αλήθεια.

Ναι !!!!

Γιατί είμαι ζηγημένος τύπος εγώ !

Ακούσατε; Αυτό είμαι !

Ήρθα εδώ και σας άνοιξα τα μάτια και εσείς με βρίζετε.

[έξαλλος]

Με αυτούς εκεί παραέξω να πάτε να τα βάλετε. Όχι με μένα, τον κακομοίρη.

Μ' όλους αυτούς που βλέπανε, ακούγανε, μαθαίνανε τι γινότανε...

Και το βουλώνανε. Κουβέντα δε βγάζανε για τη λέρα το Κουνέλι.

Μόνο να λένε ότι της πιτσιρίκας τα' θελε ο κώλος της.

Αυτό ξέρανε να κάνουνε. Μόνο αυτό !

Επειδή το κοριτσάκι προσπαθούσε να καταλάβει.

Έκανε ερωτήσεις μήπως και καταλάβει. Ήθελε να έχει απαντήσεις.

Στα περιεργα που της συνέβαιναν. Και που δεν της είχαν ξανασυμβεί.

Αλλά κανείς δεν της τις έδωσε.

[Στιγμή]

Ντροπή σας, πια ! Την έχω σιχαθεί αυτήν την κωλοχώρα.

Η Χώρα των Θαυμάτων ! Τι ωραίο όνομα, μα το Θεό !

[σταυροκοπιέται]

Θεέ μου, συχώρα με που σ' έπιασα στο στόμα μου.

T1: Δεν μπορώ...

T2: να σιεφτώ !

T1: Δεν μπορώ...

T2: να μιλήσω !

T1: Έχω μπλοκάρει !

T2: Έχω φρικάρει !

T1: Σημεία...

T2: και Τέρατα !

T1: Σόδομα...

T2: και Γόμορα !

Οι Δίδυμοι ταραγμένοι αρχίζουν να τρέχουν πάνω στη σκηνή φωνάζοντας.

Μιλούν σε γρήγορο ρυθμό και για πρώτη φορά κανονικά (με τις φράσεις ολόκληρες).

T1: Μήπως τρελαίνομαι;

T2: Μήπως ονειρεύομαι;

T1: Μήπως είναι πλάσματα της φαντασίας μου;

T2: Μήπως είναι παιχνίδια του μυαλού μου;

T1: Όλα αυτά που συνέβησαν, όλα αυτά που συμβαίνουν, όλα αυτά που θα συμβούν...

T2: Όλα αυτά που συνέβησαν, όλα αυτά που συμβαίνουν, όλα αυτά που θα συμβούν...

Ο Καπελάς τους κοιτάζει έκπληκτος. Ο Ποντικός βρίσκει ευκαιρία και ξεγλιστράει.

ΚΑΠΕΛΑΣ

[προβληματισμένος, μονολογεί]

Καλά τα είπε το τρωατικό.

Η κακομοίρα η μικρούλα...

Κι εγώ που νόμιζα ...

Ότι η Βασίλισσα δεν την χώνευε επειδή ήταν λιγάκι γλωσσού,

λιγάκι περίεργη για όλους και για όλα... Δηλαδή, εκτός κλίματος...

Σκοτάδι

Όγδοη σκηνή : Δι' ελέου και φόβου...

Στιγμιότυπο από το 'παράλληλο σύμπαν'. Συζήτηση ανάμεσα στο Κουνέλι και τον Βαλέ.

ΒΑΛΕΣ

Δεν αντιλαμβάνομαι τα λεγόμενά σας.

Τι σημαίνει *πραγματική δίκη* ;

Οι δίκες στο Παλάτι της Μεγαλειότητας μας ποτέ δεν είναι *πραγματικές*.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Αυτή τη φορά θα είναι.

ΒΑΛΕΣ

Με όλο τον σεβασμό που τρέφω προς το πρόσωπό σας, επιτρέψτε μου να αμφιβάλω-

ΚΟΥΝΕΛΙ

Να αμφιβάλεις όσο θες, αγαπητέ μου.

Αλλά η δίκη θα διεξαχθεί *κα-νο-νι-κά*.

Με δικαστές το βασιλικό ζεύγος. Εννοείται αυτό.

Και τα πάντα θα είναι *κανονικά*. Τα πάντα !

Το κατηγορητήριο... Ο κατηγορούμενος...

Οπωσδήποτε, ο κατηγορούμενος –

ΒΑΛΕΣ

[τρομαγμένος]

Ο κατηγορούμενος ;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Όχι εσύ ! Μη φοβάσαι ! Δεν θα είσαι ο κατηγορούμενος.

Καμία σχέση με την υπόθεση του βιβλίου.

[Στιγμή]

Και ενόρκους και μάρτυρες θα έχει...Απ' όλα.

Αλλά το σημαντικό είναι ότι θα έχει κανονική ετυμηγορία.

ΒΑΛΕΣ

Απόφαση, δηλαδή ;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Ναι.

Αλλά τι απόφαση ! Καταδικαστική !

Κατ' εντολή της Βασίλισσας μας !

ΒΑΛΕΣ

Δεν θα είναι δηλαδή μια δίκη με λογοπαίγνια ;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Ξέχνα το παιχνίδι !

Ωραία και τα παιχνίδια, δε λέω...

[συλλογισμένος]

Αλλά υπάρχουν και πιο σοβαρά ζητήματα σ' αυτόν τον κόσμο που ζούμε.

[στον Βαλέ, εκνευρισμένος]

Δεν είναι όλα πόκα και κουμ-καν σ' αυτήν τη ζωή, νεαρέ μου !

Ούτε καν πασιέντζα δεν είναι, Θα μου βγει, δε θα μου βγει.

Κατάλαβες ;

[μονολογεί με χαμηλή φωνή για να μην τον ακούσει ο Βαλές]

Τι να καταλάβεις; Αφού είσαι ηλίθιος...

Ευτυχώς !

Γιατί χωρίς ηλίθιους δεν γίνονται οι δουλειές σωστά.

ΒΑΛΕΣ

[διστακτικά]

Ομολογώ ότι δεν έχω καταλάβει.

ΚΟΥΝΕΛΙ

Δεν πειράζει.

Σημασία έχει η επιθυμία της Βασίλισσας μας.

Σωστά ;

ΒΑΛΕΣ

Σωστά...

ΚΟΥΝΕΛΙ

Υπάρχει και κάτι ακόμα...αλλά... το γνωρίζω μόνο εγώ.

Θα στο εμπιστευτώ επειδή σε συμπαθώ.

ΒΑΛΕΣ

Τι; Κάτι κακό;

ΚΟΥΝΕΛΙ

Ούτε κατά διάνοια ! Αλλά θα μείνει μεταξύ μας.

Το υπόσχεσαι ;

ΒΑΛΕΣ

Yes, Sir !

ΚΟΥΝΕΛΙ

Ωραία !

Άκου, λοιπόν !

Όποιος από σας, από τον στρατό των τραπουλόχαρτων εννοώ...,

φανεί πρόθυμος να εκτελέσει χωρίς δεύτερη σκέψη την απόφαση του δικαστηρίου, θα ανταμειφθεί από το Στέμμα.

Πλουσιοπάροχα !

ΒΑΛΕΣ

Δηλαδή;

ΚΟΥΝΕΛΙ

[δήθεν ενοχλημένος]

Πολλά ρωτάς !

Δε φτάνει που σου αποκάλυψα το κρατικό μυστικό...

ΒΑΛΕΣ

Ω! Ναι! Έχετε δίκιο.

Σας παρακαλώ, συγχωρείστε την αυθάδειά μου.

[ταπεινά]

Κακώς αμφισβήτησα τα λεγόμενά σας.

Εσείς είστε πρόσωπο αξιοσέβαστο, υψηλής νοημοσύνης και εξαιρετικής μόρφωσης, έμπιστος των Βασιλέων...Εσείς ξέρετε. Καλύτερα απ' όλους ξέρετε...

[Στιγμή]

[ζωηρά]

Ως εκ τούτου...

[χαιρετώντας στρατιωτικά]

Στις διαταγές σας !

ΚΟΥΝΕΛΙ

Α! Γεια σου ! Τώρα συνεννοηθήκαμε.

[Στιγμαίο σκοτάδι]

Ακούγεται - μέσα στο σκοτάδι- ηχογραφημένος ο τελευταίος διάλογος της δίκης, ανάμεσα στη Βασίλισσα και την Αλίκη.³

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Όχι, όχι ! Πρώτα η καταδίκη-

Μετά η απόφαση.

ΑΛΙΚΗ

[δυνατά]

Ανοησίες και σαχλαμάρες ! Πού ακούστηκε καταδίκη πριν απ' την απόφαση ;

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[θυμωμένη]

Κράτα τη γλώσσα σου!

ΑΛΙΚΗ

Όχι !

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[ξεφρονίζοντας]

Κόψτε της το κεφάλι !

[Παύση]

Ακούγεται ήχος που παραπέμπει σε στρατιωτικό βηματισμό.

ΑΛΙΚΗ

Ποιος νοιάζεται για σας ;

Δεν είστε παρά ένα πάκο τραπουλό-

Ακούγεται μεταλλικός θόρυβος.

[Στιγμαίο σκοτάδι]

³ ό. π. σημ. 2

Στη σκηνή πάλι. Οι Δίδυμοι συζητούν, είναι προβληματισμένοι και απογοητευμένοι.

T1

Και τώρα που έλαμψε η αλήθεια, τι κάνουμε, αδελφή ψυχή ;

T2

Μακάρι να ‘ξερα.

T1

Δεν είχαμε πει να αποδοθούν οι ευθύνες ;

Αλλιώς... γιατί όλα αυτά ;

T2

Δίκιο έχεις. Γιατί τον ζαλίζαμε τόση ώρα τον κόσμο;

T1

Πρέπει να υπάρξει κάθαρση.

T2

Σωστά !

Οι θεατές εκεί κάτω σίγουρα κάτι περιμένουν...Την εξέλιξη της ιστορίας.

T1

Πρέπει να τους δώσουμε ένα φινάλε.

T2

Ένα *καλό* φινάλε.

T1

Αν μπορεί να υπάρξει *καλό* φινάλε σ’ αυτήν την ιστορία.

T2

Σε μια ιστορία με ένα κεφάλι στο πάτωμα.

T1

Ένα φινάλε όσο καλύτερο γίνεται, τότε...

T2

Κάθαρση, λοιπόν !

T1

Να αποδοθούν οι ευθύνες !

T2

Ξέρεις κάτι, αδελφή ψυχή ;

Δεν μπορούμε να πράξουμε μόνοι μας.

T1

Σαφώς !

Δεν παίζουμε μόνο εμείς σ’ αυτό το έργο.

T2

Προτείνω να συγκαλέσουμε γενική συνέλευση.

T1

Συμφωνώ !

Συλλογικότητα, δημοκρατικές διαδικασίες...

T2

Και να κληθεί σε απολογία-

T1

Το Κουνέλι !

T2

Μέσα στο μυαλό μου είσαι !

Εισβάλλει ξαφνικά στη σκηνή ο Βαλές. Περπατάει με στρατιωτικό βήμα, χαιρετάει και απευθύνεται στους Δίδυμους με επίσημο ύφος.

ΒΑΛΕΣ

Χαιρετώ σας!

T1

Χαίρετε !

T2

Χαίρετε !

T1 και T2

[μαζί, δείχνοντας το πτώμα του κοριτσιού]

Ήρθατε για...

T1

Τα διαδικαστικά ;

T2

Της τελετής ;

ΒΑΛΕΣ

[με ύφος αφ' υψηλού]

Δεν αντιλαμβάνομαι τι εννοείτε.

Εγώ μεταφέρω μήνυμα της Αυτής Μεγαλειότητας.

T1

Μήνυμα; Σε ποιους;

T2

Μήνυμα σε μας ;

ΒΑΛΕΣ

Σε σας.

[κοιτάζει τον γύρω χώρο]

Ναι, σε σας... Σε ποιους άλλους ;

[Στιγμή]

[ξετυλίγει χαρτί-πάπυρο και βήχει για να καθαρίσει τον λαιμό μου ενώ οι Δίδυμοι κοιτάζονται με απορία]

Ακούσατε! Ακούσατε!

[διαβάζει]

Με λύπη μου διαπιστώνω ότι μετά την τελευταία βασιλική δίκη και εξαιτίας της συμπεριφοράς ορισμένων προσώπων, σύννεφα έχουν αρχίσει να σκιάζουν την αγαπημένη μας χώρα.

Η Χώρα των Θαυμάτων κινδυνεύει !

Τα πρόσωπα αυτά προσπαθούν να σπείρουν ζιζάνια, να κλονίσουν θεσμούς, να αμφισβητήσουν τις αποφάσεις της Δικαιοσύνης, να αποσταθεροποιήσουν, εν τέλει, την ευνομούμενη πολιτεία μας.

Το παρόν μήνυμα αποτελεί αυστηρή προειδοποίηση.

Καμία επιείκεια για τους υπονομευτές !

Η αρχή έγινε !

Θα πέσουν κεφάλια ! Ξανά !

Η Άλφα Μι, η Βασίλισσα.

[Στιγμή]

ΒΑΛΕΣ

Τέλος, κύριοι.

Σκοτάδι

Ένατη σκηνή : Καταπράσινο Λιβάδι

Μόλις ο Βαλές ολοκληρώνει την εκφώνηση, δέχεται επίθεση από τους Δίδυμους.
Τον αποπέμπουν εξοργισμένοι.

T1 και T2

[ουρλιάζοντας και οι δυο μαζί]

Έξω από δω, κωλογλείφτη !

Ουστ ! Αϊ στο διάολο, πια !

[μένουν μόνοι]

T1

Τι μαλάκες που έχουμε γίνει !

T2

Είναι ν' απορεί κανείς με τους κατοίκους αυτής της χώρας.

T1

Κάτι ήξεραν οι Κινέζοι που μας λογοκρίνανε...

T2

Σαν άνθρωποι έχουμε γίνει !

T1 και T2

[και οι δυο μαζί]

Σαν κανονικοί άνθρωποι !

[Στιγμαίο σκοτάδι]

Σκηνή σχεδόν σκοτεινή. Φωτίζεται μόνο ένα τμήμα της. Εκεί έρχεται και στέκεται το κορίτσι-Αλίκη. Κρατάει ένα αντίτυπο του βιβλίου Οι Περιπέτειες της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων.

ΑΛΙΚΗ

[προς το κοινό, θλιμμένη δείχνοντας τον γύρω χώρο]

Εγώ, πάντως, θα ξεμείνω για πάντα **εδώ**.

Σ' αυτήν τη θαυμάσια χώρα.

Δεν θα ξυπνήσω ποτέ από τον εφιάλη-

-Ωχ! Συγγνώμη !

Από το όνειρο ήθελα να πω.

[Στιγμή]

[με νοσταλγία, με παράπονο]

Δεν πρόκειται να ξυπνήσω μέσα σ' εκείνο το καταπράσινο λιβάδι

της εγγλέζικης εξοχής.

[Στιγμή]

[συνωμοτικά προς το κοινό]

Και να σας πω ένα μυστικό;

Είναι ενοχλητικό να σου στερούν το ξύπνημα σε καταπράσινο λιβάδι.

Πολύ ενοχλητικό...

[Παύση]

[σκέφτεται για λίγο και μετά συνεχίζει με ύφος παιχιδιάρικο]

Μια φορά κι έναν καιρό, για την ακρίβεια το έτος 1931 μετά Χριστόν, τη μακρινή επαρχία Χουνάν της Κίνας διοικούσε ένας στρατηγός, ο Χο Τσιεν.

Ο Χο Τσιεν μελέτησε πολύ προσεκτικά το έργο του Λιούις Κάρολ *Οι Περιπέτειες της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων*.

Και διαπίστωσε ότι ο συγγραφέας είχε βάλει τα ζώα να μιλούν όπως οι άνθρωποι.

Και αισθάνθηκε βαθιά προσβεβλημένος.

Και σιέφτηγε...

[δείχνοντας]

...ότι αυτό το βιβλίο δεν πρέπει να διαβάζεται από κανέναν.

Ναι ! Καλά ακούσατε.

Από κανέναν !

Σκοτάδι

ΤΕΛΟΣ